

שיחת השבוע

יוצא לאור עלידי
צעירי אגודת חב"ד – המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

השלוחים מתכנסים

בעוד כעשרה ימים, בימים ראשון-שלישי, כ"ב בטבת, יתכנס אי"ה במלון ניר-עציון שבמורדות הכרמל הכינוס הארצי השנתי של כ"ב 530 שלוחי הרבי, המפעילים את 289 בתי חב"ד הפזורים ברחבי הארץ. בכינוס, המאורגן עלידי צעירי אגודת חב"ד, יעסקו השלוחים בנושאים מגוונים בחיי השליחות, ובאתגרים העומדים לפני העם בישראל בשעה זו. במושב הפתיחה של הכינוס יוכרז על פתיחת מגוון פעילויות ומפעלים לציון שנת המאתיים להסתלקות רבנו הזקן בעל התניא והשולחן ערוך.

מונופול המקדש

חברת מגנטי משווקת משחק מונופול יוקרתי, הממחיש את הפעילות בבית המקדש. המשחק לוקח את הילדים למסע להבאת הביכורים. באמצעות המשחק הילדים לומדים על השבטים, הנחלות ושאלות מהתנ"ך. במשחק הזה הילדים רוכשים נחלות בזווים או עלידי תשובות על שאלות. המשחק דולשוני (עברית ואנגלית). שיווק: גרינטק, טל' 700015-7001.

הופעה חיה במלבורן

הזמר שלמה כ"ץ מגיש תקליט חדש שהוקלט בהופעה חיה במלבורן שבאוסטרליה. האלבום מכנס שנים עשר משירי המוכרים של כ"ץ, לצד שירים לאידועים. מוזיקה מלהיבה ונוגעת בנימי הנשמה היהודית. ייצוג: יוסף ארנפלד, טל' 050-6962026.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:25	4:57	5:26	4:40
5:29	6:02	6:22	5:40

289 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 973-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

היחיד כמייצג של ציבור שלם

אכן, לא נכון ולא ראוי להכתים ציבור שלם בגלל מעשים של יחידים, אבל זה הטבע האנושי. כשאתה שייך למגזר מסוים, אינך אדם פרטי

"אשרי אביו שלימדו תורה, אשרי רבו שלימדו תורה" (צילום: ברוך יערי)

הבריות אומרות עליו? אי לו לפלוני שלמד תורה, אי לו לאביו שלימדו תורה, אי לו לרבו שלימדו תורה. פלוני שלמד תורה, ראו כמה מקולקלים מעשיו וכמה מכוערים דרכיו."

לא תמיד חייבים להעיר לאחרים או להגיב על פרובוקציה. וגם אם מרגישים צורך להעיר, יש דרך לעשות זאת בעדינות וברגישות. למה לצעוק, למה לכתוב בשמות גנאי, למה לספק דלק למדורת השנאה? לפעמים אדם מתקשה לשלוט ברגשותיו, אבל כאשר כל המצלמות מכוונות לעברנו - ראוי להתאפק שבעתיים.

המשימה עכשיו

ויש מי שמחפשים דווקא את הפרובוקציה הנגדית. כשבווערת אש, הם מזדרזים להביא פחי דלק משלהם. הם אינם חושבים לרגע שבמעשיהם הם גורמים חילול שם שמים שאין כמותו. חשוב להם לקבל תשואות מאנשים כמותם, ושכלל הציבור ישלם את המחיר. אותם אין מנוס מלגנות ומלהוקיע, בלי חשש ומורא. לא ייתכן שכל הציבור החרדי יהיה כלי משחק בידי קומץ נטול שיקול דעת ואחריות.

על כל יהודי שומר תורה ומצוות מוטלת כיום אחריות כבדה. היהדות התורנית צריכה לשדר בעוצמה ערכים של אהבת ישראל, כבוד לזולת, חסד והארת פנים. צריכה להיות בנו אפילו נכונות לבלוע דברים שאינם נוחים ואינם נעימים (כמובן, לא במחיר של ויתור על עקרונות). המשימה הגדולה עכשיו היא - להאזיב שם שמים על הבריות.

הציבור החרדי מתהלך בתחושה קשה. ההתנפלות התקשורתית עליו עוברת כל גבול הגיוני. מאמרי השנאה והקריקטורות הארסיות מזכירים ימים אפלים. אילו היה משהו מפרסם סקסטים כאלה בדיוק, רק מחליף את ה'חרדים' ב'ערבים' - הייתה קמה מהומת אלו קים. כל הנאורים היו יוצאים מעורם. אבל כלפי החרדים הכול מותר.

הרדיפה התקשורתית מעניקה מטרייה לרדיפה ממשלתית ופוליטית. אין מגזר שתקציביו קוצצו בשנים האחרונות כמו המגזר החרדי, ועדיין מטיחים בו כי הוא חולב את משאבי המדינה. הורים נאנקים תחת עול התשלומים הגואים למוסדות החינוך, בשעה שהמגזר הכללי נהנה מחינוך חינם - ועדיין מציגים את מוסדות החינוך החרדיים כמתפקעים מכסף.

יהודים חרדים מרגישים שמנסים להתערב באורחות חייהם. לפגוע בגדרי הצניעות המקודשים בעיניהם. להכתים את תכניות הלימודים של ילדיהם. יש בהחלט תחושה קשה של רדיפה.

אשרי אביו, אשרי רבו

אך דווקא משום כך עולה החשיבות להיזהר שבעתיים. אכן, לא נכון ולא ראוי להכתים ציבור שלם בגלל מעשים של יחידים, אבל זה הטבע האנושי. כשאתה שייך למגזר מסוים, אינך אדם פרטי. בכל צעד ופעולה שלך אתה מייצג את הציבור כולו, לטוב ולמוטב.

אלה דברים מפורשים של הגמרא (יומא פו,א): "שיהא שם שמים מתאהב עלייך. שיהא קורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים והוא משאו ומתנו בנחת עם הבריות. מה הבריות אומרות עלייך? אשרי אביו שלימדו תורה, אשרי רבו שלימדו תורה."

ולעומת זה, כשיהודי בן תורה מתנהג שלא כראוי, הוא מחלל שם שמים: "אבל מי שקורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים ואין משאו ומתנו באמונה, ואין דיבורו בנחת עם הבריות, מה

יהודי מחולל 'תחיית המתים'

החליף לבוש

משל למה הדבר דומה, לאדם שפושט את בגדיו כדי ללבוש בגדים נאים הרבה יותר. אמנם באותו רגע שפושט את בגדיו נשאר עירום, וחסרה לו מעלת הלבושים, אבל מכיוון שלאחר מכן לבש בגדים חשובים ונאים יותר – הרי מלכתחילה לא היה כאן עניין של חיסרון, אלא להפך, הוא נתעלה למדרגה עליונה יותר.

כך אצל יעקב: גופו היה טפל לנשמתו, ולא היה אלא כבגד ולבוש. כאשר נפטר, נוצר לרגע מצב של חיסרון והעדר הלבוש, ולכן היו צריכים לספוד לו ולקבור אותו. אולם מיד אחר-כך התברר ש"זרעו בחיים" – החיים האמיתיים של יעקב, כפי שנטע אותם בבניו, נמשכים ומתעצמים, ובניו מגדלים בנים ובני בנים ההולכים בדרכו של יעקב. ואז התברר שפשיטת הלבוש של הגוף הייתה כדי ללבוש לבוש נעלה לאינרציה, וממילא "אף הוא בחיים".

(תורת מנחם כרך לו, עמ' 102)

ענייני העולם מצד עצמם אין להם קיום נצחי, הם חולפים ועוברים. גם בשעה שהאדם משתוקק מאוד לדבר גשמי, ואפילו בשעה שהתאוה לאותו דבר ממלאה אותו – הוא יודע שהדבר הזה לא יישאר עמו לנצח, אלא הוא חולף ועובר, ויבוא זמן שגם הוא יעצמו כבר לא יתענג ממנו.

נצחיות לחפצים גשמיים

אולם כשיהודי לוקח דבר גשמי ומקשר אותו עם הקב"ה, על-ידי שהוא מקיים מצווה בחפץ הגשמי – הוא מעלה ומרומם את החפץ הגשמי למעלה ממגבלות הזמן ונותן לו תוקף נצחי. החפץ הזה מתקדש ומתקשר עם הקדושה האלוקית שאין בה שינויים ושהיא קיימת לנצח. היהודי פועל אפוא עניין של 'תחיית המתים' בדברים הגשמיים.

ולכן אף-על-פי שנוצר אצל יעקב מצב שעל-פי התורה היו צריכים לספוד לו ולקבור אותו, הרי 'זרעו', ההולכים בדרכו ומתקשרים עם הקב"ה, פועלים שיתבטל עניין המיתה אצל יעקב למפרע, ושיתברר ש"אף הוא בחיים".

כשהתורה מספרת על פטירתו של יעקב אבינו היא משתמשת בביטוי "ויגוע" ואין היא אומרת "וימת", כפי שנאמר בכל מי שהתורה מספרת קודם לכן על מיתתו. אומרת על כך הגמרא: "יעקב אבינו לא מת". הגמרא מקשה מיד: וכי לחינם ספדו אותו וחנטו אותו וקברו אותו? והגמרא משיבה: "מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים".

לכאורה יש כאן דבר והיפוכו: אומרים שספדו הספדנים וחנטו החונטים וקברו הקברנים, ומזה עולה שאכן יעקב אבינו נפטר; ובה' בשעה אומרים ש"הוא בחיים" מכיוון ש"זרעו בחיים". איך שני אלו מתיישבים?

הגשמיות חולפת

אלא שזה כוחו של יהודי שביכולתו לחולל 'תחיית המתים', ולהפוך דבר שמצד עצמו הוא בבחינת 'מוות' – לדבר 'חי'. ואמנם זו מהות עבודתנו בעולם הזה – לפעול בירור וזיכוך בעולם, והגילוי של העבודה הזאת יהיה לעתיד לבוא, בזמן תחיית המתים.

אמרת השבוע

חיים אמיתיים

כאשר האדמו"ר בעל ה'צמח צדק' היה ילד, למד את פירושו של 'בעל הטורים' לפסוק "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", ששנותיו הטובות ביותר של יעקב אבינו היו שבע-עשרה השנים שחי במצרים.

הילד חזר הביתה ושאל את סבו (רבי שניאור-זלמן, בעל ה'תניא'), איך ייתכן ששנות חייו הטובות ביותר של יעקב אבינו, בחיר האבות, יהיו במצרים?

ענה לו הרבי: קודם ירידתו למצרים שלח יעקב את יהודה "להורות לפניו", וכפירוש חז"ל – "להתקין לו בית-תלמוד, שתהא שם תורה". כשלומדים תורה, מתקרבים אל ה' ויכולים לחיות חיים אמיתיים גם במצרים, ערוות הארץ.

פתגם חסידי

רבי דוד-משה מצ'ורטקוב אמר, שבהיותו ילד קיבל עליו שלא להרע לשום נבא. שאלוהו: וכשגוי מתנכל ליהודי, האין הוא מתפלל למפלתו? השיב הצדיק: "אני מתפלל להרמת קרן היהודי".

יהודה | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

עובד ה' בגופו

השם 'יהודה' הוא מלשון הודאה וביטול. הוא מסמל אדם שעובד את ה' בגופו. הוא עובד את בוראו על-ידי ביטול גופו וחומריותו. עבודתו היא בדרך התלכשות במתברר.

(ספר המאמרים תרס"ו)

המלך מחדיר ביטול

"יהודה אתה יודוך אחיך" (בראשית מט, ח). "יהודה" הוא מקור מלכות בית דוד; ו"אתה" רומז למלך מלכי המלכים הקב"ה, כמאמר "אתה הוא ה' לבדך". כשאומרים "יהודה אתה" משמעותו – המלך צריך להיות בטל בתכלית הביטול לקב"ה. ואז "יודוך אחיך" – כשהמלך בטל לקב"ה והעם בטל למלך, נמצא שעל-ידי המלך העם בטל לקב"ה.

(אור התורה)

גמול מהעולם

"לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו" (בראשית מט, ז). יהודה ייתן לעולם מחוקקים נושאי תרבות ומפיצי אור. וכיצד העולם גומל לעם-ישראל על כך – שלא יסור ממנו השבט, שבו מלקים ורודפים ומענים אותנו ללא הפסק וללא רחם.

(קול יהודה)

ניצחון ברוח ה'

בברכה ליהודה קיימות כל אותיות האלף-בית, חוץ מהאות ז. לרמז כי המלך המשיח, אשר יקום מבניו של יהודה, לא ינצח בדרך הטבע על-ידי כלי-זין, אלא ברוח ה' שבקרבו.

(רבנו בחי')

יהודי אני

במדרש נאמר: "והיו כל אחיך נקראים על שמך. אין אדם אומר ראובני אני, שמעוני אני, אלא יהודי אני". כי בחינת יהודה, שהיא הודאה וביטול לה', נמצאת בכל אחד ואחד מישראל.

(ספר המאמרים תער"ב)

הודיה כנגד הודיה

"יהודה אתה יודוך אחיך". מאחר שאתה תמיד מודה לו יתברך, לפיכך יקום בך מידה כנגד מידה – "יודוך אחיך".

(פניני התורה)

הגשמיות כעורף

"ידך בעורף אויבך" (בראשית מט, ח). כל הדברים הגשמיים, העלולים להיות אויבי של האדם, יש לעשותם כדבר טפל, כמו 'עורף', ולא להחשיבם עיקר, בבחינת 'פנים'.

(תורה אור)

טעות בזיהוי

דריכות רבה הורגשה בבית הכנסת. הכול ציפו לשעה שבה ילמדו לקח אחת ולתמיד את הנוכלים הפוקדים את עיירתם חדשים לבקרים ומתחזים לצדיקים מפורסמים. קודם כניסת השבת הכינו המתפללים ליד מקומות מושבם מקלות ומחבטים לשימוש בשעה היעודה...

זה זמן באו לעיירה הקטנה באוקראינה אורחים שהתחזו לרבנים או לאדמו"רים נודעים. בימים ההם לא התגלגלו תמונותיהם של גדולי ישראל, ותושבי העיירות הרחוקות לא הכירו את דמותם. הרמאים ניצלו זאת, והצליחו לגרוף לכיסם סכומי כסף נכבדים מהתושבים, שבנדבת ליבם הטהור תרמו ל'צדיק'.

כמה וכמה ביקורים כאלה – התברר לאחר זמן – לא היו אלא הונאה. התושבים חשו מושפלים ומרומים על שנפלו בפח פעם אחר פעם. החליטו התושבים שבפעם הבאה, כשיפקוד את עיירתם מתחזה כזה, ילמדו אותו לקח שלא יישכח לעולם.

בדיוק בימים ההם נקלע לעיירה הצדיק רבי לוייצחק מברדיצ'ב. הוא נסע לדרכו בליווי משמשו, וקיווה להגיע למחוז חפצו לקראת השבת. הצדיק הקפיד מאוד שלא להמשיך בנסיעה ביום שישי אחר חצות היום, וכאשר הגיעה העגלה לעיירה זו, כבר היה סמוך לחצות היום. אמר הצדיק למשמשו כי ישבתו בעיירה, ולאחר השבת ימשיכו בדרכם.

מרגע כניסתם לעיירה חשו הצדיק ומשמשו במבטים חשדניים. קבלת הפנים שזכו לה הייתה צוננת, והם גם הבחינו בהתלחשויות מאחורי גבם. השמש התחנן באוזני הצדיק לשבות בעיירה הסמוכה, אולם רבי לוייצחק הודיע כי לא ימשיך בנסיעה אחרי חצות היום, והוא החל בהכנותיו המיוחדות לשבת המלכה.

בעיירה החלה תכונה רבה. חשד התושבים התעורר כששמעו מהשמש שזה הצדיק רבי לוייצחק מברדיצ'ב. וכי למה יפקוד הצדיק המפורסם את עיירתם הקטנה? החשד נהפך לוודאי לאחר שאחד התושבים, שביקר בברדיצ'ב לפני שנים רבות, 'קבע' שזה איננו רבי לוייצחק האמיתי.

החליטו התושבים לטפל ב'מתחזה' כפי הראוי לו. השעה שנקבעה לכך הייתה כאשר ייקרא האורח לעלות לתורה ויעמוד על בימת הקריאה. ארזו יקומו עליו כל המתפללים,

מצויידים במקלות ובמחבטים, ויעשו בו שפטים.

בעוד היום גדול פסע רבי לוייצחק, בליווי משמשו, לבית הכנסת. הוא החל את הכנותיו לתפילת המנחה, וכנהרגלו, לא שת ליבו לנעשה סביבו. עיניו היו עצומות, והמילים התנגנו בפיו בדבקות. כשגברה התלהבותו, החל טופח בידיו וצועק בקול רם,

עד שקולו נשמע מוחץ לכותלי בית הכנסת.

באותה שעה עבר במקום סוחר גוי, והצעקות הבוקעות מבית הכנסת עוררו את סקרנותו. הוא עמד בפתח והביט בצדיק העומד בתפילה. "מיהו האיש הזה?", שאל את אנשי המקום.

הללו השיבו כי זה רמאי המתחזה

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

הקץ הועלם

הניסיון הראשון לגלות את קץ הגלות ומועד הגאולה נעשה עלי ידי יעקב אבינו. כשאסף את בניו לפני פטירתו, פתח ואמר: "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים". אולם בפועל אמר דברים אחרים. מסבירים חז"ל: "ביקש לגלות את הקץ, ונסתלקה ממנו שכניה". כלומר, יעקב אבינו רצה לגלות לבניו את קץ הגאולה, אך הקב"ה מנע זאת ממנו.

אין ספק שרצונו של יעקב אבינו לגלות את הקץ לא בא כדי לספק את יצר הסקרנות של בניו. ודאי שראה בכך תועלת להם ולכל עמי ישראל. אבל לכאורה מה התועלת? אפשר לשער בנקל איזה רושם הייתה עושה על בני ישראל הידעה שהגאולה תבוא רק לאחר כמה אלפי שנים (כפי שאנו רואים, שעדיין לא בא המשיח)! ידיעה כזאת הייתה מביאה דכדוך וייאוש, והאם ייתכן שיעקב אבינו רצה לומר דברים שהיו מייאשים את בני ישראל?!

גילוי שגורר השתדלות יתרה

הסבר הדבר (ראה לקוטי שיחות כרך כ, עמ' 822) נעוץ בשתי הדרכים שבהן הגאולה יכולה לבוא. הגמרא (סנהדרין צח,א) אומרת: "זכו – אחישנה"; לא זכו – 'בעתה'". כלומר, אמנם יש לגאולה מועד קבוע מראש ('בעתה'), וגם אם היהודים לא יהיו ראויים לכך, תבוא הגאולה במועד ההוא; אולם אם יזכו במעשיהם, יתקיים 'אחישנה' – הקב"ה יחיש את הגאולה ויביא אותה הרבה לפני המועד הנקוב.

יעקב אבינו לא חשב לומר לבניו את המועד הסופי של הגאולה, המועד של 'בעתה', שבו תבוא הגאולה בכל מקרה. הוא התכוון לומר להם מועד אחר, קרוב יותר לאינרצור, שבו הייתה יכולה לבוא הגאולה אילו זכו. וייתכן מאוד, שמועד זה היה בטוח של שנים או עשרות שנים בלבד מאותו יום!

אבל איך זה ייתכן? הרי אנו רואים שהגאולה לא באה אז? ההסבר טמון בעניין זה עצמו: אילו היה יעקב אבינו מגלה לבניו את הקץ ההוא, אכן הייתה הגאולה באה באותו מועד; אך מכיוון שלא נתאפשר לו לגלות את הקץ, התעכבה הגאולה עד ימינו.

אילו היה יעקב אבינו מגלה את הקץ ובני ישראל היו יודעים שהגאולה קרובה כל כך, הם היו נזהרים במעשיהם לאינרצור, ואכן היו זוכים לגאולה באותו מועד. עצם הידיעה על קרבתה של הגאולה הייתה נוסכת בהם יותר מרץ ועוז לעבוד את ה' כדבעי ולהיזהר מכל מה שעלול לעכב את הגאולה. וכך אכן היו זוכים לאותה גאולה קרובה, ועם ישראל לא היה צריך להתענות בגלות עוד אלפי שנים.

התביעה מסייעת

אם כן, מדוע הקב"ה מנע זאת ממנו? אלא ששלמות העבודה היא כאשר האדם עובד את בוראו בכוחות עצמו, מתוך כל המגבלות של העולם הזה. הגילוי של יעקב היה מכניס מימד על טבעי לתוך המציאות ובכך פוגם בשלמות העבודה. לכן נסתלקה ממנו השכינה.

אמנם גם יעקב ידע שהגילוי יפגום בשלמות העבודה, אך הוא רצה להחיש ככל האפשר את היציאה מהגלות, אפילו על חשבון שלמות העבודה. אולם הקב"ה רצה שהגאולה תהיה בתכלית השלמות, ולכן סילק מיעקב את שכינתו, כדי לתת ליהודים את האפשרות להשיג את הגאולה המושלמת על ידי עבודת ה' משלמת.

אך בקשת צדיק אינה חוזרת ריקם והיא בגדר הוראה נצחית: יהודי צריך 'לבקש' ולתבוע' מהקב"ה את הגאולה תיכף ומיד, והבקשה הזאת כשהיא לעצמה נותנת סיוע ועידוד רב בעבודת הבורא. וכפי שרואים במוחש, שכאשר אומרים ליהודי "הנהיגה משיח בא" – הוא מתעורר ומשתדל יותר שלא יהיה אצלו דבר שעלול לעכב את הגאולה.

לאחד הצדיקים הנוודים, הוא רבי לוייצחק מברדיצ'ב. שמע זאת הגוי והמשיך בדרכו לעיירת מגוריו. בבואו לעיירה נכנס לפונדק המקומי, לחמם את גופו במעט יין שרף. בעל הפונדק היהודי האיץ בו להזדרז, מכיוון שהוא מתכוון לסגור את הפונדק לקראת השבת הנכנסת.

לגם הגוי מהמסקה וסיפר ליהודי על האורח השובת בעיירה הסמוכה. הלה, כך אמר, מתחזה לצדיק מברדיצ'ב, עושה תנועות משונות בתפילתו וזועק לשמים. הגוי צחק בלעג כשתיאר את האורח ודרך תפילתו.

אוזניו של בעל הפונדק התחדדו. בילדותו לקחו אביו כמה וכמה פעמים לקבל את ברכת הצדיק מברדיצ'ב. כך בדיוק הייתה נראית תפילתו, בשילוב תנועות ידיים וזעקות קורעות לב. האומנם הצדיק שובת בעיירה הסמוכה?! כמה הוא משתוקק לבוא אליו ולהביט בפניו הקדושות!

השבת נכנסה, אך המחשבה על הצדיק לא עזבה אותו לרגע. במהלך ליל השבת גברה תשוקתו והייתה לשאיפה בלתי ניתנת לכיבוש. שוב ושוב אמר לעצמו כי הדבר אינו אפשרי, שכן המרחק בין העיירות גדול מ'תחום שבת', אך רוחו לא שקטה.

כשהתעורר בבוקר בערה בו התשוקה לצאת אל העיירה הסמוכה. הוא חש כי הוא נקרע בין המוח המבהיר לו כי הדבר אסור, ובין צו הלב, הקורא לו ללכת ולראות את הצדיק ויהי מה.

הלב ניצח. היהודי פתח בהליכה לעבר העיירה שבה שובת הצדיק מברדיצ'ב. כמה פעמים התחרט ואף החל לחזור, אך בסופו של דבר גברה התשוקה העזה שהשתלטה עליו ככמטה קסם. כל הדרך ייסר אותו מצפונו. קול פנימי לחש שוב ושוב: "זו מצווה הבאה בעבירה". אך התשוקה הייתה חזקה יותר.

בהיכנסו אל העיירה רץ במהירות אל בית הכנסת, ונכנס פנימה בדיוק ברגע שבו נקרא הצדיק לעלות לתורה. מרוב התרגשות ושיברון לב לא היה יכול להתאפק, וקרא בקול: "אוי, רבי! חיללתי שבת!..."

עיני הכול הופנו אליו בתדהמה, וממנו לעבר ה'מתחזה', לראות את תגובתו. רבה הייתה מבוכתם כששמעו את קולו המתון והשקט של הצדיק, העונה ליהודי הזר, בהביטו בו בחיבה: "לא חיללת שבת, יהודי יקר. זה מקרה מובהק של פיקוח נפש. אילולא באת עכשיו היה הקהל מכלה בי את זעמו ומי יודע מה עלול היה לקרות..."

נשמה חדשה של ציור

מסע לפלורידה נקלע לבית הכנסת ולחווית הטבילה במקווה. "כשאתה בארץ אתה לא מרגיש את הצורך ללכת לבית הכנסת, אבל דווקא בחו"ל פתאום מתעורר הרצון ללכת להתפלל".

ניצול הכישרון

הוא התחיל לבוא להתפלל. בהמשך גם הצטרף לשיעורי תורה. "יום אחד פנה אליי המעסיק שלי, שעבדתי אצלו בשיפוצים, וביקש ממני לצייר לו את הרבי מליובאוויטש", הוא מספר. "הציור הלהיב אותי, והוא תלה אותו במשרד. לימים אמרו לי בטרוניה עובדים לא יהודים במשרד שהם מרגישים כי העיניים של הרבי מלוות אותם לכל מקום... בהמשך קיבלתי עוד פניות, וכך התחלתי לנצל את הכישרון שלי לציורי יהדות".

אשורי כבר חבש כיפה והתחזק בשמירת מצוות, אבל חשש לחזור לארץ. מי שהחזיר אותו היה אביו. משחזר אשורי: "אבי בא לבקר אותי בלי הודעה מוקדמת. הוא אמר לי שמתגעגעים אליי והפציר בי לשוב. הצבתי תנאי: אני הולך ללמוד בישיבה. אבי השיב: 'תלמד, העיקר תחזור כבר'".

כל אחד משהו אחר

בשובו לארץ הלך אשורי ללמוד בישיבת 'אור החיים'. "אני מחובר מאוד לחב"ד, אבל מרגיש קשר עמוק לתפילה הספרדית. עם זה, עד היום אני בקשר קרוב מאוד עם הרב עמאר, ובכל פעם

הוא חצה את הרחוב הסואן מול מלון הפאר בגולדן ביטש שבפלורידה. חבר סיפר לו שמתחת למלון פועל בית כנסת קטן, והוא רצה לבקר שם. כך, חשב, יוכל קצת לקבל טעם מהוויי הילדות. הפעם האחרונה שהתפלל בבית כנסת הייתה בילדותו, לפני שנים רבות.

בצעדים מהוססים נכנס לבית הכנסת ונפגש ברב חייכן, והלה הזמין אותו פנימה. הרב אף הציע לו לטבול במקווה הטהרה. כשיצא מהטבילה חש שמשוה קרה לו. "נכנסה בי נשמה חדשה. הכול השתנה באותו רגע", מספר אברהם אשורי, המתגורר כיום בירושלים. הרב שקיבל את פניו הוא שליח חב"ד בגולדן ביטש הרב שי עמאר.

צייר ולוחם

אשורי (32), אב לשלושה ילדים, נולד בהרצליה, להורים מסורתיים. הוא עבר מסלול ישראלי שגרתי: בית ספר ממלכתי, תיכון ושירות ביחידה מבצעית בחיל האוויר. "מילדותי אהבתי לצייר. לא למדתי בשום מוסד לאמנות. הציור פשוט התפתח", הוא אומר בחיוך. "בצעירותי הייתי מצייר לחברים. בהמשך ציירתי גם בעבור בתי עסק, וגם בצבא נעזרו בשירותי".

כשנה לאחר שחרורו מהצבא, בשנת תשס"ב (2002), טס לפלורידה. "נספתי אחר הלך רוח שלא ראה עתיד לצעירים בארץ", מספר אשורי. "חשבתי שבחו"ל אצליח להתפרנס מציור. באותו

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

פרוכת לארון

שאלה: מדוע נוהגים בקהילות רבות לתלות פרוכת המסתירה את דלת ארון הקודש ('היכל')?

תשובה: אמרו רבותינו: "מנהג ישראל - תורה הוא", ואסור לשנות מנהג שנהגו על פי חכמים, כי כל מנהג יש לו יסוד בהלכה ושורש למעלה. ובענייננו, על פי בעלי התוספות נהגו בכך כבר בתקופת התלמוד.

הפרוכת נקבעה לא משום נוי בלבד, אלא להזכיר את הפסוק (שמות כו, לג) "והבדילה הפרוכת לכם בין הקודש ובין קודש הקודשים". ככל שדבר מקודש יותר, מכסים אותו יותר, לשם כבוד. בבית המקדש הראשון היה כותל מפסיק בין הקודש ובין קודש הקודשים, ובכל זאת הייתה שם גם פרוכת.

יש קהילות המקפידות על עוד פרוכת מעבר לדלתות הארון (ויש שזו הפרוכת היחידה).

שמעתי מקור למנהג הרווח להוסיף פרוכת קטנה, המכסה את הצד העליון של הפרוכת, מרש"י במלאכת המשכן. על הפסוק (שמות כו, ט) "וכפלת את היריעה השישית אל מול פני האוהל" - "חצי רוחבה היה תלוי וכפול על המסך שבמזרח כנגד הפתח, דומה לכלה צנועה המכוסה בצעיף על פניה".

לכן בקהילות שנהגו לתלות פרוכת, גם אם רוצים להחליף את ארון הקודש בארון נאה ביותר, ולבטל את הפרוכת כדי שיראו את נוי הארון - אין לנהוג כך. וגם אם כבר הסירו את הפרוכת, יש להחזיר עטרה ליושנה.

מקורות: תוס' מגילה כו, ס"ב. רש"י מנחות צח, א. כתובות ק"א. שו"ת: תרומת הדשן סי' סח. יחוה דעת ח"ו סי' ט. ישכיל עבדי ח"ד חאו"ח סי' ז.

מהפך במלון. אשורי וציורו של הרבי

שהוא בא לארץ, אני זוכה לארח אותו". בעת האחרונה הצליח להעלות לארץ ציור מרשים ומיוחד של הרבי, והעמיד אותו למכירה.

אשורי לא שכח את חבריו מהעבר. השיחות איתם גורמות לו שלא להתרגש מהמתקפה התקשורתית נגד הציבור הדתי והחרדי. "אדם מתעצבן על החרדים ואומר 'בוא נראה מה קורה שם', ואז הוא מתעניין ונדהם מהעושר הרוחני. אני אומר לחברים שלי: תסתכלו עליי, אני נראה לכם 'מדיר'! הם עונים: 'טוב, אתה משהו אחר'. ואני משיב להם: 'כל יהודי שומר תורה ומצוות הוא משהו אחר'..."

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

